

Denne utgaven av Røde Fane er delt i to filer for å lette nedlasting. Se http://akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1972/ for å finne del 1.

REVOLUSJONENS STADIER I NORGE.

Problemstillinga

Nå som marxist-leninistene forbereder opprettelsen av et nytt kommunistparti i Norge er det viktig å ta opp spørsmålet om hvilke stadier revolusjonen i Norge vil gjennomløpe. Mitt inntrykk er at NKP, selv da det prøvde å bli et kommunistisk parti, hadde et høyst diffust forhold til hvordan en revolusjon i Norge ville arte seg.

Det bør imidlertid være mulig å behandle spørsmålet om revolusjonen temmelig konkret. Ikke for at vi skal gi oss til å spå om detaljene i revolusjonens forløp, men for at vi skal gjøre klart hvilke muligheter som foreligger og konsekvensene av dem.

F. eks. mener jeg det er grunn til å reise spørsmålet om revolusjonen i Norge vil gjennomgå et mellomstadium før den sosialistiske revolusjonen, en slags demokratisk revolusjon. Den kinesiske revolusjonen gjennomgikk sitt nydemokratiske stadium før den sosialistiske revolusjonen, og en kan spørre seg om det finnes grunnlag for det samme i Norge.

Hvis man er dogmatisk, så byr ikke dette på noe problem, for da kan man slå opp i en av klassikernes verker og lese at det ikke finnes noe stadium mellom den framskredne kapitalismen, imperialismen, og sosialismen.

Men vi er ikke dogmatikere. Klasseforholda i Norge i dag er annerledes enn for 50 år sida. Mulighetene for en enhetsfront som strekker seg langt inn i borgerskapets tidligere oppland er høyst aktuell. Spørsmålet om et mellom-

stadium dreier seg da om det i Norge vil være nødvendig å samle alle krefter som kan forenes til kamp mot monopolkapitalen og imperialismen i et felles diktatur av disse klassene og gruppene under ledelse av proletariatet. Og at dette diktaturet forberedte proletariatets diktatur.

Jeg mener denne problemstillinga er relevant, men jeg har sjøl kommet til at det i Norge ikke kan tenkes noe stadium av et revolusjonært klassesdiktatur over monopolkapitalen som ikke nettopp er proletariatets diktatur. Jeg skal prøve å begrunne det nedenfor, og jeg håper at andre vil kommentere så vel sjolve problemet, som mine synspunkter.

Det nydemokratiske diktaturet i Kina.

Den fulle marxistiske analyse av det nye demokratiet var Mao Tsetung den første til å gjøre. Sjølsagt finnes det hos både Lenin og Stalin elementer til å forstå dette mellomstadiet mellom kapitalisme og sosialisme i de halv-koloniale landa. Men det var Mao som først laget en helhetlig teori om denne etappen i revolusjonen i sin artikkel »Om det nye demokratiet».

Der sier han blant annet:

»Denne ny-demokratiske republikken vil bli forskjellig fra den gamle europeisk-amerikanske formen for en kapitalistisk republikk under borgerskapets diktatur, som er den gamle demokratiske formen og allerede avlegs.

På den andre sida vil den også være forskjellig fra den sosialistiske republikken av sovjet-type under proletariatets diktatur, som allerede blomstrer i Sovjet-unionen, og som videre vil bli oppretta i alle kapitalistiske land og som uten tvil vil bli den dominerende statsformen og regjerings-strukturen i alle framskredne industrialiserte land.

Imidlertid er ikke denne formen passende i en viss historisk periode for revolusjonene i koloniale og halvkoloniale land.

. . . .

Slik kan de tallrike typer at statssystemer i verden reduseres til tre grunnleggende slag, i samsvar med klassekarakteren av deres politiske makt: (1) republikker under borgerlig diktatur, (2) republikker under proletariatets diktatur og (3) republikker under det felles diktaturet av flere revolusjonære klasser.»

»Det første stadiet i vår revolusjon . . . vil resultere i opprettelsen av et ny-demokratisk samfunn under det felles diktaturet til alle de revolusjonære klassene i Kina under ledelse av proletariatet. Revolusjonen vil så bli

ført videre til det neste stadiet hvor et sosialistisk samfunn vil bli oppretta i Kina.»

Revolusjonene i de halvkoloniale landa følger i dag Maos teser i «Om det nye demokratiet».

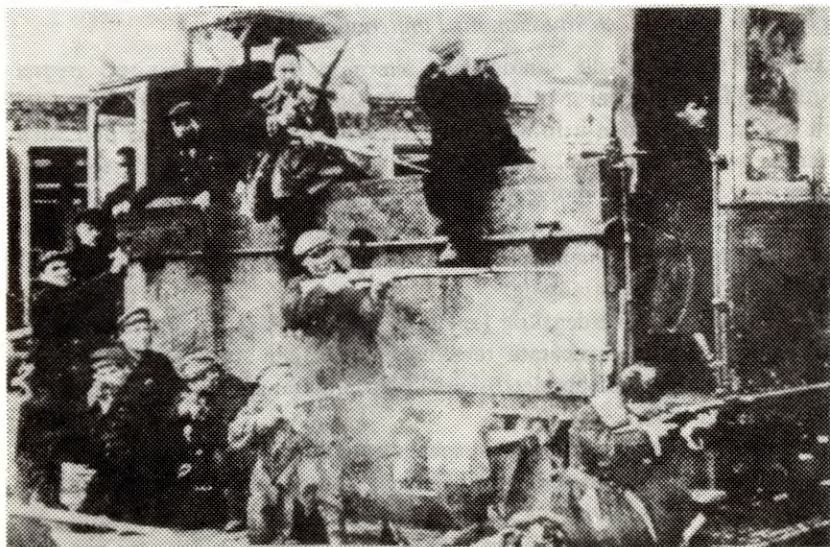
Norge er et framskredent industrialisert land, så vi kan umulig overføre spørsmålet om stadiene i revolusjonen direkte fra Kina. Men det vi absolutt kan lære av de siterte utdragene fra Mao er at kjernen i hele problemet er å klargjøre klassekarakteren av det diktaturet revolusjonen i første rekke oppretter.

Den sosialistiske revolusjonen

I visse situasjoner er det vel nok så opplagt at revolusjonen i Norge direkte, både i form og innhold, vil bli en sosialistisk revolusjon.

Slike situasjoner vil være varianter av følgende:

Den økonomiske krisa utdypes, den herskende klassen blir mer og mer desperat, og det arbeidende folket mer og mer misnøyd og rasende. Det blir politisk umulig for monopolborgerskapet å opprettholde sitt diktatur på vanlig måte. **Den politiske krisa inntre. Arbeiderklassen væpner seg, skaper sine egne politiske organer og i allianse med de andre revolusjonære og**

Fra gatekampene i Moskva oktober 1917.

progressive klassene og gruppene går den til stormløp mot monopolborgerskapet. Herskerklassen avvæpnes og fratas sin eiendom, dens reaksjonære statsapparat knuses og et nytt revolusjonært statsapparat bygges opp. – Det hersker vel ingen tvil at det i slike situasjoner, om de avspeiler seg over uker eller år, så vil revolusjonen både i form og innhold være sosialistisk og at den nye staten vil være proletariatets diktatur.

Revolusjonen kan bryte ut i forskjellige situasjoner

Spørsmålet om en mellomfase i revolusjonen vil kunne reises ut fra andre tenkelige situasjoner:

Monopolborgerskapet forsøker å innføre fascismen og folket reiser seg til opprør mot det. Med det norske folkets anti-fascistiske tradisjoner vil dette opprøret ha en meget bred basis klassemessig.

Eller en imperialistisk hær besetter landet helt eller delvis mot den sittende regjeringas vilje. Til og med deler av monopolborgerskapet kan da tenkes å ville ønske væpna motstand mot inntrengere.

Dersom ikke denne typen situasjoner kan føre til en slags nydemokratisk fase i den norske revolusjonen, så ser jeg det som utelukket at det kan eksistere noen slik fase.

Jeg vil derfor drøfte en slik situasjon.

Den væpna kampen i en situasjon med imperialistisk angrep

En slik situasjon ville umiddelbart kreve at det ble organisert væpna motstand. Dersom deler av monopolborgerskapet deltar i kampen, vil en del den væpna motstanden utføres av borgerskapets hær eller deler av den. Men erfaringene fra siste krig viser at motstanden lider nederlag dersom den baserer seg på monopolborgerskapets krigsmakt. En del av monopolborgerskapets væpna kamp under krigen i Norge var utvilsomt Potemkinske kulisser for å kaste blå i øynene på folket og spre myten om at borgerskapet representerte nasjonens redning.

Erfaringene fra 2. verdenskrig lærer oss at det også i en slik situasjon er nødvendig å opprette **separate** revolusjonære væpna styrker, avdelinger av væpna arbeidere og småbønder/fiskere under proletariatets og det kommunistiske partiets ledelse.

La oss si at enheten med borgerskapets væpna styrker bevares eller bevares i hovedsak til okkupantene er kasta på sjøen. Ved seieren vil det da eventuelt stå to slags væpna styrker i landet, uttrykk for to klassers diktatur. En statsmakt som baseres på begge disse typene væpna makt, ser jeg som utelukka. Det må bli den ene eller den andre. Og dette spørsmålet vil stå på

dagsorden umiddelbart etter en slik seier. Dersom de revolusjonære styrkene vinner konfrontasjonen, så vil det bli oppretta et klassesdiktatur på deres premisser. Lider de nederlag får vi et nytt borgerlig diktatur.

Hva slags klassesdiktatur vil de revolusjonære styrkene danne kjernen i?

I Kina var hovedtyngden av den revolusjonære væpna befolkninga fattigbønder og lavere mellombønder. I Norge med et proletariat som utgjør omlag 70 % av befolkninga, vil det vel høyst sannsynlig være proletariatet som utgjør hovedparten av de væpna styrkene. I en eller annen form må borgerskapets gamle væpna styrker oppløses og proletariatets settes i stedet. **Militærstrategisk ser det altså ut for meg som at sjøl en situasjon med en breiest mulig enhetsfront vil føre til et klassesdiktatur som i sin kjerne er proletariatets diktatur.** (Mao: Kjernen i enhver statsmakt er dens væpna styrker.)

Revolusjonens paroler

En revolusjon som den jeg drøfter vil naturlig nok ikke innledes under parolen om proletariatets diktatur. Den vil høyst sannsynlig heller stille paroler som: Kast ut inntrengerne! For en nasjonal og demokratisk regjering!

Den vil ha en patriotisk form. Men hva vil være dens innhold? Det kan etter min mening ikke være noen revolusjon i Norge som ikke på en eller annen måte stiller parolene:

BRYT ALLE PAKTER MED IMPERIALISMEN OG KONFISKER UTENLANDSK EIENDOM!

KONFISKER MONOPOLENE OG STORBORGERSKAPETS EIENDOM!

AVVÆPNING AV MONOPOLBORGERSKAPET, STORBORGERSKAPET OG DERES LAKEIER, VÆPNING AV ARBEIDERKLASSEN OG FOLKET!

REVOLUSJONÆRT OG DEMOKRATISK STATSAPPARAT!

DEMOKRATI (ytringsfrihet osv.) FOR FOLKET, UNDERTRYKKELSE AV FOLKETS FIENDER!

SIKRING AV FOLKETS LEVEVILKÅR! (Opphevelse av all gjeld som folket har, jordreform, lønnsøkning, senkning og stabilisering av priser, arbeid til alle, lik lønn for likt arbeid osv.)

Den første parolen og den siste ser jeg som så sjølsagt at jeg ikke kommenterer den her.

Den andre parolen mener jeg er nødvendig fordi monopolene og storborgerskapet sin økonomiske makt i Norge er uforenlig med et hvert revolusjonært diktatur i Norge. De har en fullstendig kontroll av det økonomiske livet og vil kunne kvele revolusjonen i fødselen dersom ikke deres eiendom blir beslaglagt og blir den revolusjonære statens eiendom.

Men dersom monopolene og storborgerskapet (herunder også hele bank- og finansvesenet) er konfiskert så vil i realiteten mesteparten av økonomien være sosialisert. Det som måtte være igjen av privat næringsliv vil være prisgitt denne sosialistiske økonomien.

Med den kapitalistiske statseiendommen, monopolenes, imperialistenes og storborgerskapets eiendom gjort om til sosialistisk statseiendom, så vil mer enn 80 % av økonomien (et tall jeg tipper, men som ikke skal være så veldig mye feil) være sosialisert. Dette er et ganske annet forhold enn i Kina der hovedparten av økonomien var små- og mellombondeøkonomi.

Med konfiskeringa av imperialistene, monopolene og storborgerne vil alle strategiske industrigreiner i Norge være fullstendig dominert av sosialistisk statseiendom framfor privat produksjon. Denne minimumsparolens gjennomføring vil etter min mening i hovedsak representere proletariatets diktatur på det økonomiske området.

Denne parolen er i samsvar med de grunnleggende behovene ikke bare til arbeiderklassen, men til de arbeidende bøndene og fiskerne, til de intellektuelle, til de småhandlende, kort sagt til hele det arbeidende folket. Men samtidig vil det altså bety en hovedsakelig sosialistisk økonomi under proletariatets diktatur.

Den tredje parolen har jeg kommentert.

Den fjerde parolen vil ha en annerledes form under en nasjonal frigjøringskrig enn under den typen sosialistisk revolusjon som jeg nevnte til å begynne med. Det vil karakterisere i første rekke en patriotisk og demokratisk revolusjonær regjering. Men jeg vil hevde at dette ikke vil endre revolusjonens innhold. Det vil bare endre dens form. Innholdet uttrykkes gjennom det faktiske proletariske diktaturet som ville være oppretta i spørsmålet om den væpna makta og økonomien. Formen vil avhenge av fronten som gjennomfører revolusjonen.

Min k o n k l u s j o n blir derfor at kapitalismen i Norge er utvikla så langt at enhver revolusjon mot den i innhold må bli en sosialistisk revolusjon som oppretter proletariatets diktatur direkte. De hovedkomponentene jeg har brukt i min argumentasjon (proletariatets størrelse og den statsmonopol-kapitalistiske økonomiens utbredelse) er jo nettopp størrelser som angir hvor langt kapitalismens utvikling er kommet.

Jeg vil derimot ikke på noen måte legge skjul på at revolusjonen kan få et utall av f o r m e r alt etter hvilken situasjon den springer ut av. Disse formene er slett ikke uvesentlige å skille mellom, og jeg mener at det kan være ønskelig at RØDE FANE seinere tar de forskjellige formene for revolusjon i Norge opp til drøfting på en mer inngående måte enn det var min hensikt å gjøre i denne artikkelen.

gråtopp

TEMA:

KAMPEN MOT EEC

REVOLUSJONÆRE PERSPEKTIVER I KAMPEN MOT EEC.

Vil EEC-kampen fremme arbeidet for revolusjon og sosialisme? Det er emnet for denne artikkelen, som er basert på et foredrag Sigurd Allern har holdt på et åpent møte arrangert av ML-gruppene (MLG) i Trondheim.

Artikkelen bringer bl. a. en analyse av perspektivene for klassekampen like etter at folkeavstemninga er gjennomført.

Vi marxist-leninister ønsker å stå i spissen for arbeiderklassens og folkets kamp for revolusjon og sosialisme. Men idag er det kampen mot EEC, ikke revolusjonen, som står på dagsordenen. To spørsmål er da naturlig å stille: Har denne kampen en karakter som bidrar til å fremme den sosialistiske revolusjonen i Norge? Kan kampen mot EEC selv føre til revolusjonære slag og stormer?

Først må en ting være klart: Alle store folkelige kamper er ikke nødvendigvis revolusjonære. I de siste åra har de oftest ikke vært det her i Norge. En revolusjonær kamp stiller alltid på en eller annen måte spørsmålet om statsmakta i brennpunktet. Når folk revolusjoneres skyldes det at deres tillit til det monopolkapitalistiske samfunnssystemet forsvinner, de ønsker en statsmakt kontrollert av arbeiderklassen og folket. Under revolusjonære aksjoner tar folket seg selv til rette, ofte på tvers av de »vanlige» politiske spillereglene.

I lys av dette er det riktig å si at f. eks de store studentaksjonene for

kompensasjon for momsens våren 1970 ikke var aksjoner av en revolusjonær karakter. De utviklet seg heller ikke så langt at de revolusjonerte studentmassenes bevissthet. Soudaarbeidernes streik samme år hadde imidlertid klare revolusjonære perspektiver: Arbeiderne satte under streika viktige deler av den lokale statsadministrasjonen (kommunebyråkratiet) på sidelinja, organiserte selv forsyningspolitikk og velferdstiltak. Og de slo i resolusjonsvedtak fast at kapitalismen aldri kan sikre arbeidsfolks kår. Statens juridiske redskap, Arbeidsretten, ble også effektivt ignorert og lammet.

Langt klarere enn disse norske eksemplene er selvsagt maiopprøret i Frankrike 1968. Da gjorde store folkemasser opprør mot den gaullistiske statsmakta. I byen Nantes ble det opprettet et proletært diktatur. Over hele landet var bedrifter og statsadministrasjon lammet. Mai 1968 var en revolusjonær storm. At den ikke utviklet seg til en seierrik sosialistisk revolusjon skyldes flere faktorer. Viktigste er nødvendigvis mangelen på

en korrekt kommunistisk ledelse som utviklet kampen til et væpnet opprør mot staten. I stedet ble det de Gaulles militærstyrker, politisk støttet av revisjonistene, som tok over kontrollen.

EN NY FASE I KLASSEKAMPEN

La oss utifra dette gå løs på spørsmålet om EEC-kampen har en revolusjonær betydning. Jeg vil legge særlig vekt på følgende trekk ved den norske samfunnsutviklinga.

Skjerpert kamp mellom de revolusjonære og reaksjonære klassene

De revolusjonære klassene i Norge er arbeiderklassen, småborgerskapet på landsbygda og i kystdistriktene og småborgerskapet i byene. De reaksjonære klassene er utenlandsk imperialisme, monopolborgerskapet og storborgerskapet. På alle felter har kampen mellom folket og klassefienden blitt hardere. I kamp mot rasjonalisering, oppsigelser, helsefarlige arbeidsforhold, dyrtid og truselen om salg av Norges suverenitet til imperialistene har arbeiderklassen sagt et endelig farvel til 50-års reaksjonære klassesamarbeidspolitik. Mellom monopolkapitalen og småborgerskapet på landsbygda er det nå åpent politisk brudd. Regjeringskoalisjonen mellom monopolkapitalen og landsbygdas småborgerskap sprakk på grunn av EEC-saka, med dunder og brak våren 1971. Den skjerperte motsigelsen mellom monopolkapitalen og folket har også gitt seg kraftige utslag i ungdomsmassenes rekker, stadig større lag av arbeiderungdom, elever

og studenter vender seg i dag mot EEC og statsmaktas politikk.

Økt enhet i folkets rekker

En viktig faktor i monopolkapitalens politikk er å **splitte** det arbeidende folket. Bøndene er for Håkon Lie »arbeiderklassens hovedfiende». Men hovedtendensen går i dag mot slike framstøt. Både på landsbygda og i fabrikkene oppleves kampfellesskapet mot EEC som en overordnet ting. På samme måte har også det tradisjonelle kjøret på »generasjonskonflikten» som hovedmotsigelsen i samfunnet spilt fallitt. De studerendes kamp blir også mer sett på som en del av folkets kamp enn for noen år tilbake. Denne enheten, dette kampfellesskapet, sveiser i dag sammen de klassene og samfunnslaga som må stå i spissen for en sosialistisk revolusjon i vårt land.

Fiendens reserver skrumper inn

Skal det monopolkapitalistiske diktaturet få en akseptabel maske må det ha talsmenn i mange politiske leire. Det må forsvares av »ledere» som har røtter og en viss tillit i ulike lag av folket. I dag blir denne politiske reserven skrøpeligere og skrøpeligere. Tidligere USA-orienterte, reaksjonære Senterparti-folk lar seg **ikke** mobilisere for »Europa-tanken» og Vest-Tyskland. En rekke **kristelige**, ledere som i årevis har solgt monopolkapitalens opium, lar seg nå vanskelig mobilisere, jfr. Bondevik og Korvald. Og mellomskiktet i fagforeningene, dvs. deler av arbeideraristokratiet, går i stor utstrekning **mot** medlemskap.

Monopolkapitalen og statsmakta får færre og færre talsmenn og allierte for sin politikk.

Sosialdemokratiets politiske lederskap vakler

Den viktigste »reserven» for den herskende klassen har i årevis vært høyre-sosialdemokratene i LO og DNA. Der tsaren brukte presteskaperet til å underkue massene, der har imperialismen nyttet seg av arbeideraristokratiets øverste sosialdemokratiske skikt. I årtier har dette bidratt til å lamme arbeidsfolks politiske kamp. Nå vendes bildet. AUF har nesten samlet brutt med DNA-ledelsen. En stor del av »mellommennene» i fagbevegelsen har som nevnt forlatt faderhuset. Opprettelsen av »Arbeiderbevegelsens informasjonskomite mot EEC» styrker denne opposisjonen organisatorisk. Samtidig bidro Folkebevegelsens faglige konferanse til å etablere en landsomfattende faglig opposisjon mot LO-ledelsens politikk.

Kraftig politisering av massene

Kampen mot EEC har på en rekke måter endret folks måte å **tenke på**, endret deres innstilling til samfunnsutviklinga. Det som folk flest før var **imot** f. eks. tvangsflytting og rasjonalisering, men som mange trodde var et »nødvendig, uomgjengelig onde», ser nå alle er et **resultat av monopolkapitalens og statens politikk**. Folk ser at EEC dreier seg om den **politiske suvereniteten**, om framtida for landet og folket. Stadig flere blir sjøl direkte involvert i denne klassekam-

pen mot monopolene. De fleste arbeidsfolk innser nå også at statsapparatet tjener den **herskende** klassen. De krever et brudd med den politikken som staten fører. Men ennå nærer mange store illusjoner om militærets rolle og de parlamentariske organenes demokratiske karakter. Tendensen er likevel klar: mistilliten til statsmakta øker, massenes bevissthet **politiseres og revolusjoneres**.

Enhetsfronten mot imperialismen er en realitet

Formann Mao har slått fast at revolusjonen ikke kan lykkes uten et parti, en hær og en **enhetsfront av de revolusjonære klassene**. Kimen til en slik enhetsfront har vi lenge hatt i Norge. Men først gjennom EEC-kampen har den fått en kraft og en bredde som virkelig truer monopolkapitalens politikk. Denne enhetsfronten består i dag av et utall av fronter, interesseorganisasjoner og aksjonsenheter. Den tar sitt utgangspunkt i en rekke forskjellige saker, fra solidaritet med Indo-Kinas kjempende folk til aksjon mot nedleggelse av trikken i Oslo. Men først gjennom fagforeningenes og klubbenes, fisker- og bondeorganisasjonenes EEC-motstand har de breie lag av folket virkelig blitt aktivt trukket med. Denne enhetsfronten har også skapt sine **egne** organisasjoner: Folkebevegelsen og Arbeiderkomiteen. Denne storstilte **organiseringa** av de folkelige kreftene vil bety mye for framtidas revolusjonære massearbeid.

ML-bevegelsen har blitt kraftig styrket Vi vil særlig legge vekt på følgende:

For 2 år tilbake var den norske ml-bevegelsen begrenset til et «ungdomsparti» og en studie- og propagandaorganisasjon for »de eldre». I dag har vi en enhetlig partibyggende organisasjon og et ungdomsforbund som forbereder seg på omdanninga til en kommunistisk **masseorganisasjon** for ungdom. Seinest ved utgangen av 1973 vil det være skapt et nytt, kommunistisk parti og en rekke masseorganisasjoner som er nært knyttet til partiet: for ungdommen kvinnene og barna. Denne raskke utviklinga av de revolusjonære marxist-leninistiske kreftene skyldes nettopp at vi i de sakene som i dag »rører massenes hjerte» har stått fram med en kommunistisk linje og politikk.

Denne oppsummeringa leder oss nødvendigvis fram til en konklusjon: **Kampen mot norsk medlemskap i EEC har ført klassekampen i Norge inn i en ny fase — opp på et langt høyere nivå enn åra før. I dag har denne kampen ikke en direkte revolusjonær karakter. Men den har ført og fører til en rekke endringer i samfunnet og politikken som styrker muligheten for en seierrik norsk revolusjon. Derfor er det alt nå klart at EEC-kampen har revolusjonære perspektiver.**

VÆR PÅ VAKT MOT BITENDENSENE!

Når dette er sagt, må det også slås fast enkelte bitendenser i klassekampen som dels svekker enhetsfrontens slagkraft — og som dels hindrer **revolusjoneringa** av massene.

1 Kriesamarbeid — monopolkapitalen forsøker å **skremme** arbeidsfolk til ro. Utenfor EEC vil arbeidsplassene måtte nedlegges, skrev ELKEM til sine ansatte. Forlanger dere lønnspålegg, går bedriften konk, er lønnsoppgjørsmelodien. Denne reaksjonære **klassemararbeidsideologien** har solide røtter i deler av fagbevegelsen. »Sammen med bedriften skal vi trygge arbeidsplassene» heter det. Pro-EEC-vedtaket fra Årdal viser at kriesamarbeidet må tas ytterst alvorlig.

2 Fascisering — Den aktive del av motstandsbevegelsen, med marxist-leninistene, blir bevisst forsøkt **kriminalisert**. Eksempelene er mange: »Maoist» sprengte sin arbeidsplass i luften, løy Fædrelandsvennen i Kristiansand. Da Arbeiderkomiteen tok initiativet til en fredelig demonstrasjon mot Bratteli før flyreisen til Brussel, ble det i Stortinget og i presse framstilt som voldelig terror! Hetsen mot de streikende lærerne fra Apalløkka, politiprovokasjonen mot ml-bevegelsen med arrestasjon og fengsling av MLGs formann er andre tegn i tida. Slike angrep er alt møtt med stor motstand. Men de har ennå ikke blitt **brennmerket** som det de er i arbeidsfolks bevissthet: fascistiske overgrep og reaksjonær hets mot aktive EEC-motstandere. Fordi nye provokasjoner kan ventes må det politiske innholdet i det som **har skjedd** bringes langt bedre fram i den progressive bevegelsens agitasjon og propaganda.

3 Sabotasje i enhetsfronten — Også innafør enhetsfrontens rekker finnes

det krefter som i **praksis saboterer EEC-motstanden**. Under Odda-streiken brukte Arbeiderbladet »lokale EEC-motstandere» som offentlige streikebrytere. SF-lederen og anti-kommunisten Gustavsen stilte seg i april frivillig til disposisjon for reaksjonens forsøk på å hindre statsbevilgning til Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. På enkelte jern & metall-arbeidsplasser har EEC-motstandere av Ove Larsens type gått i spissen for å suspendere marxist-leninister fra bedriftsklubben fordi de har spredd kommunistiske lokalaviser. Hvis ikke slike krefter **isolerer** og **nøytraliseres**, vil enhetsfronten kunne splittes og svekkes.

4 Framgang for opportunistene – Kampen mot EEC fører ikke bare til oppsving for de revolusjonære, for marxist-leninistene. Arbeidsfolk og ungdom politiseres, de går mot venstre. Men mange er ennå preget av borgerlige ideer på viktige felter av politikken. Derfor blir f. eks. SF – med sin kombinasjon av »fredelig revolusjon» og parlamentarisme – for mange et alternativ. Selv NKPs Reidar T. Larsen forsøker å bruke EEC-kampens enhet til å markedsføre Moskva-revisjonismens ideer om parlamentarisk overgang til sosialismen. Gallupen viser at – i det minste SF – klarer å styrke sin posisjon blant endel av EEC-motstanderne. Selv om partiledelsen er for udugelige til å **organisere** og **mobilisere** flere tilhengere, så er denne begrensede framgangen en kraftig utfordring til ml-bevegelsen. Mot opportunist-ledernes småborgerlige sosialisme må vi –

overfor enhver EEC-motstander – sette kommunismens revolusjonære teori og praksis.

Ingen av disse tendensene har klart å stoppe eller lamme det revolusjonære oppsvinget. Men mange EEC-motstandere, også blant kommunistene, har i disse dager lett for å bli »svimle av framgang». De ser oppsvinget – men ikke det som kan ødelegge det. Derfor oppfordrer vi marxist-leninister til skjerpet årvåkenhet overfor bitendenser i utviklinga; mot all fascisering, mot sabotasje av kampenheten i motstandsbevegelsen, mot den småborgerlige sosialismen og revisjonismens anti-revolusjonære ideer.

KAN EEC-KAMPEN UTLØSE REVOLUSJONÆRE STORMER?

Dette er det andre spørsmålet vi må besvare. To saker er da viktig å ta med i betraktning:

Krisa i imperialismen truer Norge

Nesten hele Vest-Europa er nå inne i ei alvorlig økonomisk krise. I Sverige og England er det massearbeidsløshet, i det økonomiske »vidunder»-landet Vest-Tyskland er den raskt stigende. Rundt om i verden har imperialismaktene støtt på økende vanskeligheter. Land etter land frigjør seg fra imperialist-statenes politiske, økonomiske og militære undertrykkelse. Krisa i imperialismen er også ei djup politisk krise. Forelopig har Norge **ikke** fått føle denne krisa fullt og helt på kroppen. Men tendensene er klare: Økende arbeidsløshet på grunn av konkurser og innskrenknin-

ger, dyrtid og harde angrep på lønnin-
gene. For monopolkapitalen og stats-
makta er derfor situasjonen ytterst
alvorlig. EEC har allerede stilt deres
politiske herredømme på en hard
prøve. Kommer en økonomisk krise
på toppen, vil »velferdsmasken» revne
for godt. En herskende klasse som
ikke klarer å sikre selv de mest
elementære behov i folket vil heller
ikke kunne håpe på dets tillit. Eksem-
plene fra dagens Vest-Europa, bl. a.
England, viser at arbeiderklassen da
er villig til å sette hardt mot hardt.

EEC-kampen slutter ikke med folkeavstemninga!

Følgende fire muligheter finnes
teoretisk etter folkeavstemninga:

Flertall mot EEC – mer enn 38
stortingsmenn godtar dette, og re-
geringa må bøye av.

En slik situasjon er ennå den mest
sannsynlige. Den vil kunne skape en
regjeringskrise. Men først og fremst
vil den legge grunnlaget for en stor-
stilt politisk **offensiv** fra arbeider-
klassen og det arbeidende folkets
side. Imperialismens viktigste politis-
ke framstøt på årtier vil ha spilt en
dundrende fallitt. En slik situasjon vil
raskt legge grunnlaget for nye poli-
tiske **krav** fra massebevegelsen: – om
forbud mot utenlandsk oppkjøp av
norsk eiendom og industri, krav om
gjeldsinnfrielse for småbrukere og
fiskere, norsk kontroll over oljeres-
sursene, økt fiskerigrense, okkupa-
sjon og krav om statlig overtakelse
eller driftsgaranti ved bedriftsnedleg-
gelser osv.

Allerede nå kan vi slå fast at det
nye statsbudsjettet, som mer enn
noen gang vil være forberedt som et
EEC-budsjett, vil bli en gnist som kan
reise arbeiderklassen og folket til en
storm mot monopolkapitalens og
sosialdemokratiets politikk. En slik
storm vil være rettet direkte mot
statsmakta og kan, som i Frankrike i
1968, få karakteren av et **revolusjo-
nært opprør** mot det monopolkapita-
listiske diktaturet.

Knapt flertall for EEC – Sannsyn-
ligvis vil 38 Stortingsmenn fremdeles
være villige til å blokkere EEC-avgjø-
relsen gjennom et **nei**.

En slik situasjon vil **ikke** gi grunn-
laget for offensive aksjoner. Regje-
ringa har allerede markert at den da
vil gå amok i hets og demagogi, der
alle propagandamidler blir tatt i bruk.
For EEC-motstanderne stiller dette
følgende oppgaver:

- alt i **dag** må vi gjøre det klinkende
klart at regjeringas »krav» om at
motstanderne skal »bøye seg for»
et flertall for EEC er grov svindel.
Regjeringa kan nemlig lett gi slike
garantier. Å bøye seg for et flertall
mot betyr i realiteten en **utsettelse**
av EEC-framstøtet. Å bøye seg for
et flertall **for** betyr å akseptere
total underkastelse for Brussel,
med varige konsekvenser for arbe-
iderklassens og folkets politiske og
økonomiske kår.
- vi må, hvis denne situasjonen blir
aktuell etter folkeavstemninga,
raskt være forberedt på følgende:
 - mobilisere massestøtte til de
Stortingsmenn som står fast
mot EEC.

– i demonstrasjoner og aksjoner gjøre det klart at det i **arbeiderklassen**, blant bønder og fiskere, er flertall mot medlemskap.

Flertall for EEC – ikke nødvendig mindretall i Stortinget. En slik situasjon vil umuliggjøre strategisk offensive framstøt. De første ukene vil lett bli preget av pessimisme og oppgittethet innafor vakkende deler av enhetsfronten. »Det nytter ikke å kjempe» vil bli opportunist-ledernes svanesang. For marxist-leninistene og alle progressive blir hovedoppgaven på **fortsatt kamp**. Utviklinga av kampen i Storbritannia viser at situasjonen både i folket og i parlamentet **kan vendes**. Et eksempel: Regjeringa har ikke gitt skikkelig beskjed om hva det koster å komme inn. Den regninga vil sjokkere mange. I tillegg vil en rekke lovendringer komme opp til debatt før nyttår. Kampen mot EEC-medlemskapet vil altså fortsette. Også i denne situasjonen vil **statsbudsjettet** kunne bli en utlosende kraft til nye kamper.

Taskespill og svindel – er den siste muligheten. Selv om den kan se usannsynlig ut i dag, er det vår plikt å være oppmerksom på alle muligheter. Svindelen kan ta ulike former: Opptellingsfusk eller gjennomføring av EEC-medlemskap tross flertall **mot** i folkeavstemninga. DNA-ledere har alt varslet at folkeavstemninga ikke »kan tas alvorlig» hvis ikke **deltakelsen** er høy.

Uansett form vil en slik politikk være et ytterst farlig spill for monopolkapitalen og dens bratteliet. Både i fabrikker og bygder vil svaret bli

opprør mot statsmakta. Storstreiker, okkupasjoner og demonstrasjoner vil bare bli innledende stikkord.

Denne knappe oppsummeringa viser oss at EEC-kampen **ikke** slutter med folkeavstemninga. Utfallet er ennå ikke gitt. Mest sannsynlig er muligheten for **seier** – med et kraftig, offensivt oppsving i massekampen som resultat. DNA-regjeringas økte vansker med å berge monopolene ut av den voksende økonomiske krisa i vesten vil skjerpe motsigelsen mellom monopolkapitalens og folkets interesser ytterligere. Statsbudsjettet blir et EEC-budsjett – men også et **krisebudsjett** med nye byrder for arbeidsfolk.

Sluttfasen av EEC-kampen gir derfor både et økonomisk og politisk grunnlag for massekamper en knapt kunne tenke seg omfanget av bare noen år tilbake. Men massekamper må organiseres og ledes hvis målet er å **seire** i kampen mot en mektig, sentralisert fiende.

Vi marxist-leninister vil særlig legge vekt på to ting:

- Den organiserte enhetsfronten må ikke nedlegges, men konsolideres og **utbygges** etter folkeavstemninga, uansett resultat i den. Det må alt nå tas initiativ til **landsmøter** i Arbeiderkomiteen og Folkebevegelsen som oppsummerer situasjonen og legger opp politikken videre. Alle forsøk på å **nedlegge** frontorganisasjonene, f. eks. omdanne Folkebevegelsen til et »rød-grønt» parti må avvises.

- Marxist-leninistene må raskt fullføre bygginga av et nytt, kommunistisk arbeiderparti som kan reise riktige paroler for massekampen, lede

den organiserte enhetsfronten i fabrikker, bygder og boligstrøk og spre ideene om revolusjon og sosialisme. **KAMPEN MOT EEC KAN VINNES! STYRK LEDELSEN AV MASSE-**

KAMPEN – STØTT BYGGINGA AV ET NYTT, KOMMUNISTISK PARTI! REVOLUSJON ER HOVEDTENDEN I VERDEN I DAG!

(Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is largely illegible due to low contrast and orientation.)

IMPERIALISMEN

(Faint, mirrored text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through. The text is largely illegible due to low contrast and orientation.)

VEIEN TIL DET 4. RIKET.

Foredrag holdt av Carl-Erik Schultz i DNS, høsten 71.

Kamerater og venner.

Formann Mao sier:

»Liksom det ikke finnes en eneste ting i verden som ikke har en tosidig natur (dette er loven om motsetningenes enhet), så har også imperialismen og alle reaksjonære en tosidig natur, de er virkelig tigre og papirtigre på en og samme gang.

Å tilintetgjøre imperialismen, føydalismen og byråkratkapitalismens herredømme i Kina tok det kinesiske folket over 100 år og kostet dem titalls millioner liv før de vant seier i 1949. Hør her! Var de ikke levende tigre, jerntigre, virkelige tigre?

Men til sjuende og sist forandret de seg til papirtigre, døde tigre, tigre laget av soyabønnepudding. Dette er et historisk faktum. Har ikke folket sett og hørt om disse fakta? Det har vært hopetall av dem – tusener på titusener. Tusener og titusener. Derav følger at imperialismen og alle reaksjonære betraktet ut fra deres vesen, på lang sikt, fra strategisk synspunkt må anses som det de er – papirtigrer. Dette bør danne grunnlaget for vår strategiske tenkning.

På den annen side er de også levende tigre, jerntigre, virkelige tigre som er i stand til å ete opp folk. Dette bør være grunnlaget for vår taktiske tenkning.»

Vi veit at den vesttyske imperialismen – at alle imperialister går undergangen i møte.

Vi veit at folkets kamp mot EEC *kan* lykkes.

Men skal vi vinne, må vi analysere fiendens styrke, se klart hvilken trusel imperialismen er mot det norske folket i dag.

Vi må finne vår egen taktikk ut fra dette.

Vi må *aldri* undervurdere EEC-tilhengernes taktikk for da kan aldri kampen mot EEC lykkes.

IMPERIALISMEN

La oss først se kort på historien.

Lenin karakteriserer imperialismen med fire viktige kjennetegn ved monopolkapitalen. For det første er produksjonen konsentrert voldsomt gjennom karteller, syndikater og truster. For det andre har monopolene ført til beslagleggelse av de viktigste råstoffkildene – spesielt de viktigste slik som f. eks. jern- og kullindustrien. For det tredje er monopolene vokst fram av bankene – som blir de viktigste monopolinnehaverne gjennom et tett nett av finanstransaksjoner.

For det fjerde er monopolene nært knyttet til kolonipolitikken. Det er kamp om råstoffkilder, om kapitaleksport, om markeder og innflytelsessfærer for monopolene.

Allerede før 1914 eksisterte det imperialistiske makter – og verden var ferdig delt mellom disse. Gjennom to verdenskriger har disse landene kjempet om en nyoppdeling av verden.

Helt fra 1918 har Tyskland mistet *alle* koloniområder – dvs. muligheter til å utbygge sin imperialistiske økonomi på andre territorier.

Det faktum at de imperialistiske maktene gang etter gang kjemper med militær makt om sine interesseområder, ikke bare mot folket, men seg i mellom er en viktig konklusjon. Det betyr at imperialiststatene ikke er en enhetlig blokk; det er store, dype motsetninger dem imellom og statene er tendert til å løse disse med makt, med krig.

Etter 1945 var forholdene for de imperialistiske stater og Tyskland ganske spesielle:

USA – var konsolidert som verdens ledende imperialistiske makt, økonomisk, politisk og militært. De ønsket å ha Vest-Europa som et nykolonialt område, dominert av deres imperialisme, ikke de europeiske imperialist-maktene.

USA presset gjennom opprettinga av et eget, vest-tysk marked og bygget opp på ny vest-tyske monopoler – spesielt med hjelp av Marshall-planen – der de pumpet inn 28 milliarder kr.

USA ønska å utnytte mulighetene til egen ekspansjon i Vest-Tyskland. Dette fordret en enhetlig økonomi, og det fordret et vern mot det dengang sosialistiske Sovjetunionen. To viktige tiltak ble satt ut i livet ut fra de nye, sterke monopolene: *en stat* til å holde makta i området; for å sikre statens voldsapparat, og utfra behovet om militær kontroll: *en hær*. Dette betød tysk gjenopprustning. Det er verdt å merke at det var ingen motsigelser mellom USA og Vest-Tyskland om kolonier. Vest-Tyskland var det eneste land uten. Derfor var det relativt ufarlig for USA å gjenoppruste.

Det var full USA-kontroll over Vest-Tyskland:

- militært via NATO
- økonomisk via OECD

Dessuten var Vest-Tyskland også pålagt en del begrensninger:

- kontroll over utenrikshandelen
- underpris på råvarekjøp fra Vest-Tyskland til USA
- sterk USA-påvirkning av undertrykkinga av det vest-tyske folket
- åpning av Vest-Tyskland som ekspansjonsområde for amerikansk kapital.

USA-imperialismen førte en politikk som gikk ut på full gjenreising av den tyske monopolkapital – men med mest mulig amerikansk kontroll. De reorganiserte de gamle monopolene. De styrket statens rolle i gjenreisinga. Fra 1948 ble det fri prisutvikling, men fortsatt lønnsstopp, og USA pumpet inn 3,9 milliarder dollar til investeringer. Statsforetakene ble 1/3 av storindustrien

– spesielt i energiforsyninga. Gjennom svære fond og spesielle skatter ble midler overført til monopolene.

Alt dette la grunnlaget for en rask gjenreise av den tyske imperialismen gjennom en voldsom opphoping av kapital. Den vest-tyske økonomien vokste lynraskt gjennom denne posisjonen med USA-dominans og kapitaleksport til Vest-Tyskland. F. eks. er den vest-tyske andelen av den vestlige verdens industriproduksjon blitt nær tredoblet fra 1948.

I tråd med dette er den vest-tyske militærmakta blitt styrket: I 1955 gikk 7 milliarder DM til militær opprustning i Vest-Tyskland. I 1970 var dette beløpet steget til 25,6 milliarder DM.

Allerede i 1958 – da EEC startet – var m. a. o. Vest-Tyskland en sterk, konsolidert stat, med den nødvendige militærmakt. Vest-Tysklands økonomiske problemer var *manglende kolonier* – territoriale vansker for ekspansjon, i motsetning til de andre imperialistlandene. Vest-tysk ekspansjon i utlandet var m. a. o. avhengig av politisk og militær beskyttelse fra andre imperialistland, spesielt USA. Det oppsto etter hvert motsigelser mellom USA-monopolene og de europeiske monopolene. Dette kom fram da europeiske monopoler vokste i 50-åra: USAs økonomiske grep avtok. Selv de amerikansk-eide foretakene i Europa var oftere og oftere mer tjent med vest-tysk imperialistpolitikk enn med USAs politikk med Vest-Tyskland som underlagt område.

Kort sagt: det ble skjerpede motsigelser mellom imperialistiske makter. På dette grunnlaget startet en økonomisk organisering utenfor USA. Kull- og stålunionen ble opprettet i Europa, som et slikt tiltak i begynnelsen av 1950-årene.

EEC kom i 1958, ikke bare som en sammenslutning mot folkene, men i hovedsak en sammenslutning mot USA. Det som drev EEC fram var europeiske imperialisters behov for et styrket økonomisk/politisk vern mot USA, og at en voksende relativ styrke i Europa gjorde dette mulig. Det betyr at EEC ikke er en full enhet mellom stater, men allianse rettet utad, med motsetninger innad. I EEC vil dette f. eks. mellom tysk og fransk imperialisme si at det fortsatt er kamp innad om hvilket imperialistland i Europa som skal dominere de andre.

VEST-TYSKLAND 1971

Hvordan er situasjonen i Vest-Tyskland nå?

For det første: Svære monopoler – og enda større allianser dem imellom. Vi ser det ved konsentrasjon av kapitalen i de store foretakene. I 1960 var 37 % av all aksjekapital i Vest-Tyskland i bedrifter med mer enn 100 millioner DM i aksjekapital. I 1970 var deres andel steget til 64 %. 0,42 % av selskapene har nå 58 % av produksjonskapitalen. Dvs. at stadig mer kapital opphopes i noen få store selskaper. Disse tallene for Norge skulle omtrent tilsvare f. eks. at 2

foretak ihendehar 60 % av kapitalen i industrien i Oslo. Denne konsentrasjonen har økt mer enn før krigen. Vi ser det også ved sentralisering av kapitalen i et nett av trustar og karteller. Det betyr at det som ser ut som store enkeltkonsern er ledd i enda større *giganter* som dominerer hele kjernen av økonomien. Dvs. kapitalen vokser ikke bare innenfor konsernene, men øker behovet for konkurranse eller enhet dem imellom. Statistikken veit å fortelle at 12 av de 25 største EEC-konsernene er i Vest-Tyskland og at disse dominerer markedene fullstendig, spesielt i Vest-Tyskland.

Eks:

4 konserner har 88 % av bilindustrien

4 konserner har 65 % av stålproduksjonen

3 konserner har 49 % av kjemisk industri

8 konserner har 68 % av elektrokjemisk produksjon

Men i tillegg er det så allianse disse imellom. F. eks. er de tre kjemiske storkonsernene alle egentlig i den tyske I. G. Farben-gruppa – som dermed blir et gigantkonsern.

I bilindustrien samarbeider to av de fire største i utstrakt grad, bl. a. på USA-markedet. Siemens og AEG/Telefunken samarbeider intimt og har bl. a. *atommonopol*.

I tillegg sier Lenin at et intimt samarbeid mellom industrikapitalen og bankene kjennetegner imperialismen:

I Vest-Tyskland er det et meget intimt samarbeid mellom de tre største forretningsbankene:

Deutsche Bank

Dresdner Bank

Commerzbank

og fra dem til storkonsernene.

Dette er tre »banksentraler» med forgreiningar i hele EEC. Commerzbank ved direkte sammenslutning med en av de største franske bankene, alle sammen gjennom forskjellige samarbeidsavtaler med storbankene i de andre EEC-landene. Disse bankmonopolene utgjør finansskilder opp mot de to største i USA eller den største britiske. De er nøye vevet sammen med storindustrien – de eier industrien. En liten gruppe, finansoligarkiet, har makta over hele økonomien. F. eks. kontrollerer de tre storbankene hoveddelen av I. G. Farben-gruppen, Vest-Tysklands største konsern. Denne gruppen omfatter bl. a. BASF, Hoechst og Bayer. Omsetningen var i 1970 ca. 60 milliarder kr. og det var over 300 000 ansatte. Tilsvarende grupper er bilkonsernet Volkswagen/Daimler Benz, med 300 000 ansatte, Siemens/AEG-Telefunken med 4–500 000 ansatte, Thyssen-Mannesmann med ca. 160 000.

Alle disse storkonsernene er intimt knyttet til stor-bankene. Bankene har en ordning med at de disponerer stemmeretten på deponerte aksjer. Bl. a. ved hjelp av dette disponerer de ca. 60 % av alle industriaksjer i Vest-Tyskland. De

tre store alene har 42 % av alle industriaksjer i Vest-Tyskland.

Av eksempler på siste års nye sentralisering av kapital, kan nevnes:

- atommonopolet KWU opprettet av Siemens/AEG.
- 90 % lastebilmonopol opprettet
- Thyssen/Mannesmanns 70 % rørmonopol, som er spesielt interessant med henblikk på byggingen av nye oljeledninger fra Sovjet til Vest-Tyskland.

Dessuten domineres *markedene* mer og mer av de store. De 50 største industriforetakene i Vest-Tyskland hadde 25 % av industriomsetningen i 1954 og 45 % av industriomsetningen i 1969. Altså: Nær halve industriomsetningen i et land på 60 millioner innbyggere er konsentrert på 50 konserner.

De siste årene har også antallet fusjoner mellom foretak økt voldsomt. Fra 1967 til 1969 økte f. eks. antallet horisontale fusjoner (dvs. sammenslutninger innenfor produksjonen av samme vareslag) med 55 %.

Dette er bare noen eksempler på Lenins karakteristikk av monopolene som dominerende i en imperialistisk stat.

Den vest-tyske monopolkapitalen har – for å fremme sine interesser – en vesttysk stat. Dens oppgave er å sikre monopolkapitalens makt på to måter:

- innad, overfor folket
- utad, overfor andre imperialistiske stater, dvs. for Vest-Tyskland: overfor de andre EEC-landene, USA og Sovjet.

IMPERIALISTISKE AMBISJONER

Vest-Tyskland er alt nå svært avhengig av å *eksportere* på verdensmarkedet, og de får stadig større del av verdenshandelen.

Andel av verdenshandelen i %

	1950	1970
USA	32,0 %	15,5 %
Vest-Tyskland	0,5 %	12,3 %

Når det gjelder høyt bearbejdede industriprodukter er forholdene enda mer markert.

Andel av verdenshandelen i %

	1950	1970
USA	27,0 %	19,3 %
Vest-Tyskland	7,0 %	19,6 %

Dvs. at Vest-Tyskland har en del av verdensmarkedet som når opp mot USA – og at eksporten er vesentlig viktigere for Vest-Tyskland enn for USA.

Den tyske ekspansjonen av industrivarer er også voldsom. Fra 1967 til 1970 økte denne produksjonen med ca. 40 % i Vest-Tyskland. Tilsvarende tall i USA og Storbritannia var hhv. 4 % og 11 %.

Vest-Tyskland produserer også hovedtyngden av de industrielle nøkkelvarene i EEC. F. eks. 42 % av stål- og jern-legeringer og 47 % av bilene. De er viktigste handelspartner for faktisk talt hele Vest-Europa. Spesielt for BeNeLux-landene, med i alt 25–33 % av deres totale utenrikshandel.

De samler en mektig finansiell styrke ved å ha større valutabeholdning enn noe annet kapitalistisk land – mer enn USA.

For imperialist-landene blir kapitaleksporten en stadig viktigere faktor. Ekspansjonen i utlandet tar ikke bare form av handel, men oppkjøp, etableringer, direkte utnyttning av andre lands folk og naturressurser blir et hovedelement.

Mens den vest-tyske monopolkapitalen bare foretok en kapitaleksport på 158 mill DM, så var tallet i 1960 3188 mill DM, og i 1970 hele 21 000 mill. DM. Dette er et resultat av de økte vest-tyske imperialistiske ambisjoner, og av de økte muligheter EEC har gitt. For folkene i andre land betyr det at stadig mer av økonomien blir kontrollert av den vest-tyske monopolkapitalen.

For vest-tyske monopoler er kontroll over råvarer og territorier brennende økonomiske og politiske krav, fordi Vest-Tyskland ikke har noen viktige råstoffkilder innenfor landets grenser. Vest-Tyskland har bare 3 % av USAs produksjon av jernmalm og bare 20 % av USAs kull. Vest-Tyskland importerer bl. a. hele sitt forbruk av følgende råstoffer: olje, bauxitt, mangan, krom, kobber. Dessuten importerer Vest-Tyskland 96 % av jernmalmen, 88 % av blymalm og 75 % av sovelkis. Dvs. monopolene får råstoff, men de behersker det ikke *territorialt*. Vest-Tyskland har heller ikke kolonier – og er avhengig av de andre imperialistmaktens militære beskyttelse for å ekspandere i Øst-Europa, Afrika, Asia etc.

Innenfor EEC og de «assosierte» (det vil si *formelt* uavhengige, men *reelt* halvkoloniale) landene i Afrika har også den vest-tyske imperialismen sjanser til å ekspandere. Romatraktatens regler om fri etablering og fri kapitalbevegelse gir full adgang til å ta kontrollen over andre lands økonomi. Oppkjøp av bedrifter og råvarekilder kan ikke hindres på nasjonal basis, overføring av profitt, nedlegging og flytting av bedrifter kan skje som overfor de gamle kolonier. Dette er en politikk som ikke bare rammer assosierte land, men som i høy grad er rettet direkte mot imperialistmaktens partnere i EEC, mot folkene i disse landene.

Den vest-tyske imperialismen har styrka seg *økonomisk* – men står svakt m.h.t. kontroll av andre områder.

Dette er sjølsagt en umulig situasjon på lang sikt, fordi det hindrer monopolens vekst – det hindrer at de kan konsolidere og øke sin makt. Derfor vil monopolkapitalen gjennom sin stat gjøre alt for å endre denne situasjonen.

For at den økonomiske styrken skal bestå så veit imperialist-landet Vest-Tyskland at de *må* øke sin politiske og militære styrke. For å sikre en militær styrke kreves en voldsom opprustning. Ikke bare ved oppbygging av en EEC-hær, men av en *vest-tysk* hær – en hær på nær 1/2 million. Storkonsernene er nært knyttet til rustningsindustrien, bl. a. i NATO-konsern. Eksempler på dette er bl. a. I. G. Farben, Siemens/AEG og Flick. Rustningsindustrien er sterkt konsentrert i monopoler. For å sikre høy profitt

er det også en del statsmonopoler. Det er enorme dimensjoner – over 25 milliarder DM, eller mer enn 50 milliarder kr. pr. år i rustningssektoren.

»REVOLUSJON ER HOVEDTENDENSEN I VERDEN I DAG»

I Beretninga til den 9. kongressen i Kinas Kommunistiske Parti heter det:

»Det fins fire store motsigelser i verden i dag: Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene side og imperialismen og sosialimperialismen på den andre; motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske land; motsigelsen mellom de imperialistiske og de sosialimperialistiske land og mellom de imperialistiske land innbyrdes, og motsigelsen mellom de sosialistiske land på den ene siden og imperialismen og sosialimperialismen på den andre.»

Dersom vi skal få et grep om EEC-landene og deres politikk, deres taktikk for å få Norge med må vi analysere hvordan disse motsigelsene er.

For det første motsigelsen mellom verdens undertrykte folk og imperialistene. Imperialistenes side har til nå, og er fortsatt preget av enheten mellom disse landene. – Vest-Tyskland er med i NATO – investerer i USAs områder i verden trygget av deres bombefly. – Vest-Tyskland er med i EEC – enhet på utplyndring av koloniområdene i Afrika. – Vest-Tyskland er i Øst-Europa under Sovjets dekke – enhet med Sovjet på å utnytte folkene der.

Men, som Mao Tsetung sier i 20. mai erklæringa: »Revolusjon er hovedtendensen i verden i dag». Dvs.: Stadig flere folk reiser seg til kamp mot imperialistene – eller kamp truer. Markedene skrumper for imperialistene, de svekkes militært. USA kastes ut av Vietnam. Nasjonale borgerskap gjør opprør mot imperialistene, f. eks.: de oljeproduserende landene.

De oljeproduserende landene, OPEC-landene dominerer verdensmarkedet. EEC er største avtaker, og EEC er slett ikke sjølberga. F. eks. har Vest-Tyskland oljelager for 78 dager og ingen egen oljeproduksjon. Når Vest-Tyskland lever under de andres beskyttelse mot verdens undertrykte folk, så mister de også økonomisk og militært kontroll når USA gjør det. Vi veit at når fatene er tomme – så bites bikkjene. Slik er det også med imperialist-landene. At verdens revolusjonære folk tvinger dem tilbake betyr at det er mindre å dele – og hardere kamp om dette.

Det er ett unntak for Vest-Tyskland, Øst-Europa som mer og mer åpnes for deres økonomiske ekspansjon.

Imperialistenes tilbaketog verden over betyr også at USA mer enn noensinne føler behov for å trekke seg mer ut av Europa.

SOVJET OG KINA

Motsigelsen mellom de imperialistiske og sosialimperialistiske land på den ene sida og de sosialistiske land på den andre.

Viktigst for oss blir Sovjets aggresjon overfor Kina. Også denne motsigelsen er prega av imperialistlandenes trøbbel med verdens folk. Sovjet ønsker å løse motsigelsene i Europa raskt og fredelig for å styrke sin aggresjon i øst.

De fører SALT-forhandlingene med USA.

De vil ha Moskva-avtalen og Berlin-avtalen med Tyskland.

De selger i realiteten DDRs sjølstendighet og gir svære konsesjoner til Vest-Tysklands ekspansjon i Øst-Europa. De gjør det for å få en all-europeisk sikkerhetsordning og mulige gjensidige nedrustninger, for derved å kunne styrke seg i øst.

Motsetningen med Kina gir med andre ord Sovjets sosialimperialistiske politikk i Europa.

Dette bringer oss over på motsigelsen mellom de imperialistiske landene, og mellom de imperialistiske og sosialimperialistiske landene.

SOVJET/VEST-TYSKLAND

Vi har sett at Sovjet ønsker status quo-ordninger, helst all-europeiske, som sementerer fast stillingen i Europa hva deres interesser angår.

Her står russerne overfor en temmelig vrien motsigelse: På den ene sida er Vest-Tyskland den stat i Europa som direkte kan true deres hegemoni og koloniherrdømme i Øst-Europa. På den andre sida er opprettelsen av en all-europeisk ordning som garanterer dette herredømmet, avhengig av vest-tysk støtte. Om Vest-Tyskland og Sovjet blir enige om en all-europeisk sikkerhetskonferanse, så blir det en slik konferanse – nesten uansett hva USA mener.

Russerne må være temmelig desperate etter å øke troppestyrkene på Kina-grensa for å spille en så tvilsom poker som de gjør. Vest-Tyskland bruker russernes iver etter all-europeisk konferanse til å stille betingelser om innrømmelser på DDRs bekostning.

Ved siden av dette kommer spørsmålet om det økonomiske samarbeidet Vest-Tyskland/Sovjet. Her er det viktige felles interesser:

Sovjet har fullstendig gitt opp sjølbergingspolitikken og baserer seg stadig mer på import av utenlandske kapitalvarer. Til utbygging av kull-, stål- og oljeindustri i Sibir trengs vestlig kapital og »know-how». Sovjetlederne bruker disse kontraktene, som er meget store, til å vinne good-will hos tysk og japansk monopolkapital, – og til å vinne *politiske* innrømmelser.

Vest-Tyskland er interessert i eksport-markeder der de kan operere uten alt for stor konkurranse. De er interessert fordi sovjetmarkedet »ventes» å vokse raskt, og fordi »Die Russen bezahlen gut und punktlich» – som slagordet for den nye »osthandel» lyder. Sovjet har store gullreserver som Vest-Tyskland har interesse av. Markedene i øst er i virkeligheten den eneste åpningen for vest-tyske monopoler i en verden som preges av hardere konkurranse om markedene. »Osthandel» representerer den eneste utvidelse av det imperialistiske verdensmarkedet i dag.

Langsiktig ligger det sjølsagt gode, gamle ideer om »Lebensraum nach Osten» i disse interessene, og perspektiver om atter å oppnå koloniforhold overfor øst-områdene. Gammel politikk i ny frakk.

Uansett hvordan dette forholdet utvikler seg, er det vanskelig å skjønne annet enn at revisjonistene må bli de store taperne i pokeren, og at utviklinga nå betyr ny og hardere undertrykking av folkene i Øst-Europa.

FORHOLDET MELLOM VEST-TYSKLAND OG USA

De vest-tyske imperialistene hadde rett etter krigen nesten identiske interesser med USA, og underordning under USA-imperialistene var den eneste måten Vest-Tyskland kunne komme på fote igjen, og derfor på lang sikt også den eneste måten igjen å bli uavhengige.

Også i dag er interessefellesskapet stort.

1) Dette gjelder særlig militært, både i Europa og ellers i verden. I Europa er ikke Vest-Tyskland på grunn av fransk motstand i stand til å organisere noen militær overbygning på EEC-samarbeidet. I denne situasjon er NATO – selv om det er USA-dominert – bedre enn ingenting. Og den amerikanske krisa har etterhvert gitt Vest-Tyskland stor innflytelse på NATO. Det er slett ikke sikkert at de tyske imperialistene hykler når de gråter bitre tårer over planene om USAs troppetilbaketrekking fra Vest-Europa. Sannsynligvis ville en slik tilbaketrekking etterhvert føre til NATOs endelige oppløsning. Så lenge Vest-Tyskland ikke er i stand til å organisere noen etterfølger *under sin ledelse*, ville dette snarere føre til økt uavhengighet for de andre statene og større vansker med seinere integrasjon i en *Europa-hær*, dvs. en hær med *tysk ledelse*.

Ellers i verden har også Vest-Tyskland stort interessefellesskap med USA militært. Den vest-tyske imperialismen kjennetegnes ved svær eksport. Samtidig som den hverken har kolonier, nykolonier, eller militære »forpliktelser» i den 3. verden. Gjennomgående selger den tyske imperialismen sine produkter under USA-systemets militære og politiske beskyttelse. Vest-Tyskland har ingen som helst interesse av at USA-imperialistene f. eks. blir kasta ut av Sørøst-Asia eller Latin-Amerika. Vest-Tyskland har ingen tropper å sende ut istedenfor de amerikanske. Om USA ryker ut, ryker tyskerne også.

Forholdet mellom USA og Vest-Tyskland kjennetegnes på mange måter. Det tar endel tid å omsette økonomisk styrke i politisk og militær makt.

2) *Økonomisk* er forholdet mer komplisert. Vest-Tyskland hadde under krisa i mai 71 full anledning til å kreve sine dollar innløst i gull, og kunne forsøkt å tvinge USA til å gjøre det de likevel måtte gjøre i august, men de hadde ingen interesse av det.

Den siste valutakrisa viser at Vest-Tyskland trass i en enorm finansiell vekst og styrke, ikke har mulighet til å stå seg i en handelskrig med USA. De mangler ressurser og er for avhengig av eksport. F. eks. eksporterer Vest-Tyskland 23 % av nasjonalproduktet, mens USA bare eksporterer 5 %.

Det er vel også et spørsmål om Vest-Tyskland ville være i stand til å dra særlig nytte av et sammenbrudd i dollar-handelen – om ikke resultatet i dag ville bli en handelskrise som rammet Vest-Tyskland nesten like mye som USA. Tyske mark er ikke i dag i stand til å overta dollarens rolle annet enn kanskje noen få steder (Benelux, Østerrike). Tilbakegang til gullstandard ville ikke være noen god ting for tyskerne på kort sikt – de har ikke gull. Derfor ser det ut som om de i dag kan bli tvunget til å betale for dollarkrisa sammen med Japan. Dette har sammenheng med den vest-tyske maktesløsheten overfor USA politisk og spesielt *militært*.

Den voldsomme skjerpinga av motsigelsen mellom USA-imperialismen og den vest-tyske imperialismen betyr også en øking av krigsfaren. Det er intet som kan tyde på at USA-imperialismen fredelig gir fra seg lederstillinga i den imperialistiske leiren.

Den vanlige måten å løse slike motsigelser på har i siste instans vært krig.

Innad i EEC kan vi se gjenspeilinger av forholdet til USA.

Riktignok kan en i EEC se kimen til en mulig statsdannelse, men først og fremst er enheten i EEC rettet utad mot konkurrerende imperialistallianser.

Motsigelser mellom landene i EEC er lagt opp til løsning gjennom konkurranse, men vi veit at dersom dette ikke går, så er imperialistenes *generallinje* krig til løsning av motsigelsene. Det gjelder krig som handelskrig, og det gjelder vanlige militære aksjoner.

Nå er det to viktige spørsmål som vi må stille:

- 1) HVA ER EEC?
- 2) HVILKEN PLESS HAR EEC I IMPERIALISMENS ALLMENNE UTVIKLING?

Til det første:

EEC er ingen stat eller statsdanning i dag. EEC har en administrasjon med visse fullmakter og en »regjering». Men det mangler *både* deler av regjeringens myndighet over hele EEC og et voldsapparat til å sette makt bak statens politikk. EEC-hær og en full, direkte kontroll mangler.

Det finnes ingen lovgiving som direkte regulerer forholdet mellom landenes herskende klasser. I stedet finnes det *en* (tollunionen) som bestemmer det felles forhold til andre lands monopolkapital, og *en* (landbrukspolitikken) som bestemmer det felles forhold *til en annen klasse* innenfor EEC-området: Bøndene. Indirekte berører disse lovgivningene de herskende monopolkapitalistklassene, som sitter med statsapparatene, men de ting som *direkte* angår dem, som felles industripolitikk, finanspolitikk, valutapolitikk, samferdselspolitikk, militærpolitikk osv., er nesten ikke blitt »harmonisert». Og de kan heller ikke »harmoniseres» effektivt uten at det eksisterer en felles voldsmyndighet som kan sette dem ut i livet.

Til nå er EEC en allianse mellom noen suverene imperialistiske stater (og noen utsatt for imperialistisk undertrykking), det er en imperialistisk *allianse*. Det betyr *ikke* at EEC er et *likeberettiget* samarbeid mellom disse statene.

Den fellespolitikken Kommisjonen har fått fullmakt til å sette ut i livet, vil alltid tjene noen mer, andre mindre. Det land som dominerer alliansen politisk og økonomisk, det landet de andre statene er mest avhengige av, vil være den som i første rekke tjener på samarbeidet. Og det vil i neste omgang forsøke å utvikle EEC til sitt statsapparat overfor de andre landene. I dag er Vest-Tyskland i denne stillingen.

Dvs.: Spørsmålet om utviklinga av EEC til en stat er nært knytta til Vest-Tysklands stilling i EEC og deres økende styrke der.

Vest-Tysklands iver med å komme igang med Werner-planen og tiltak for å opprette EEC-hær er nettopp et uttrykk for deres press overfor de andre statene i EEC. Vest-Tyskland ønsker en utvikling mot statsdanning fordi de mener å kunne dominere denne, bruke den som sitt våpen overfor folkene og monopolkapitalen i alle EEC-landene.

Forsøkene på å bygge ut EEC til en stat understreker derfor bare enda tydeligere at dette er imperialistiske våpen direkte rettet inn mot å øke spesielt den tyske undertrykkingen av folkene i Europa økonomisk, politisk, kulturelt og militært.

Til det andre spørsmålet:

Det har oppstått en slags ide om at EEC er et slags »naturlig ledd i kapitalismens utvikling». Argumentasjonen er at monopolene etterhvert blir så store at de sprenger rammen for nasjonalstatene, og at imperialiststatene derfor slutter seg sammen i imperialistiske allianser av EECs type for å skaffe større markeder.

Denne teorien er nokså tvilsom. For det første er det lenge siden monopolene sprengte nasjonalstatens grenser – det faller vel temmelig nøye sammen med imperialismens framvekst. Likevel har det ikke før i 1957 ført til noe EEC. Tidligere har jeg pekt på at imperialistiske allianser av EECs type bare kommer i stand under sterkt ytre press fra en felles fiende, og at den normale framgangsmåten ellers er kamp om markedene.

Teorien har den svakhet at den undervurderer motsigelsene mellom imperialistene og overvurderer enheten mellom dem. Den gir inntrykk av at samling av imperialistene i stadig større blokker er uavvendelig. Slik framstiller den a) EEC som uunngåelig, b) krigsfaren som stadig synkende.

Imperialismens, den imperialistiske *statens* holdning til andre imperialiststater er slett ikke en tendens til å gå *sammen*. Tvert imot så er tendensen at imperialistene ønsker *deling* av verden – og nå *nydeling* av verden.

VEST-TYSKLAND/FRANKRIKE

Motsigelsen mellom Vest-Tyskland og Frankrike er preget av at Vest-Tyskland mangler kolonier og nykolonier, mens Frankrike har begge deler. Vest-Tyskland må derfor slåss mye hardere for å utvide sin del av verdensmarkedet. Samtidig er den franske imperialismen på grunn av mindre eksportandel og skjermete markeder i franske kolonier i Afrika, mindre utsatt for f. eks. valutakrisa og de proteksjonistiske tiltakene til Nixon, og kan opptre langt mer sjølstendig. Storbritannia har et forhold til sine tidligere kolonier som i noen grad tilsvarende Frankrikes, bare mindre utpreget.

Belgia og Nederland er land som har *mistet* sine kolonier, og er svært avhengig av handel med Vest-Tyskland. Derfor er Benelux den delen av EEC-landa som oftest allierer seg helt med Vest-Tyskland.

Dette kommer klart fram i samband med valutakrisa. Vest-Tyskland brukte anledningen til å prøve å presse gjennom en form for felles EEC-valuta. Dvs.:

Alle landene skulle beholde sine mark, franc, gylden, lire osv. Men disse skulle lenkes sammen i et bestemt forhold, og sammen flyte fritt på markedet i forhold til dollar. For å beholde forholdet EEC-valutaene imellom stabilt skulle det opprettes et fond som skulle støtte de valutaer som viste tegn til å avvike. Om mark stiger, kjøpes dollar – om franc synker, kjøpes franc, osv.

Frankrike var imot av flere grunner. For det første gikk de generelt imot flytende kurser som de riktig bemerket ville bety subsidiering av dollaren. USA skulle ikke få velte krisa over på EEC-landa og Japan, mente Frankrike, og kunne hevde det fordi franc sto svakt, fordi de hadde plenty av gull, fordi de ikke var særlig avhengig av USA-handel eller vest-tysk handel.

Den økte tyske dominans ser vi bl. a. på utviklinga:

Før: EEC-landa førte hver sin linje.

Nå: Enhet med Vest-Tyskland.

Tidligere førte ikke EEC-landa noen felles politikk overfor USA i dollarkrisa, mens de nå alle som en er tvunget til å følge en enhetlig kurs med Vest-Tyskland.

SAMMENFATNING

For det første kan vi slå fast Vest-Tysklands dominerende stilling i EEC. De har høyt utvikla nøkkelinndustri – spesielt tungindustri, kjemisk og elektroteknisk industri. Industrien er samla i svære monopoler, vevet sammen med storbankene. Til nå har de konsolidert seg mye innad, men tendensen er at eksporten av varer øker fortere enn produksjonen, og kapitaleksporten enda fortere.

Spesielt er de vest-tyske monopolene avhengig av eksport – f. eks. Volkswagen 69 % av produksjonen til eksport, Bayer med 64 % av produksjonen til eksport, Siemens med 39 % etc. 30 % av de tyske arbeidsplassene er avhengig av eksporten.

Den vest-tyske styrken er derfor også deres svakhet. Handelskrig eller sammenbrudd i verdenshandelen rammer dem spesielt hardt.

Arbeidet med å bygge ut EEC til en stat er spesielt drevet fram av Vest-Tyskland. De mener dermed å kunne styrke seg overfor de andre imperialist-statene i EEC, og overfor USA og Japan.

Den vest-tyske imperialismen undertrykker folket i Vest-Tyskland.

Den styrkede monopolkapitalen i Vest-Tyskland fører til voldsom undertrykking av hele det arbeidende folket i landet. Siste år ble det nedlagt ca. 82 000 bruk i det vest-tyske jordbruket. Siste året sank bøndenes inntekt med 15 %. Arbeiderne i den tyske stålindustrien ble stilt overfor forslag til lønnstillegg som ikke engang dekket den offisielle prisstigningen.

Arbeidsløsheten har vært raskt stigende, tallet på arbeidsløse har økt med ca. 40 % i løpet av ett år. I tillegg til dette skjer det en hensynsløs politikk med import av fremmedarbeidere som raskt sendes ut i krisetider. Hundre-

tusener har i vinter blitt tvunget over på deltid fordi en rekke storkonserner satte ned produksjonen.

Den amerikanske devalueringen betød at tyske eksportvarer ble dyrere, USA forsvarte sitt marked mot konkurrenter. Dette gjorde det straks vanskeligere å øke salget bl. a. for de vest-tyske storkonsernene.

Vest-Tyskland er nå inne i en økonomisk krise som en ikke ser noen slutt på. Det produseres mer enn folk kan kjøpe, og prisene har gått kraftig opp. For å sikre at undertrykkingen skal fortsette har det blitt opprettet væpnede avdelinger på alle større bedrifter som skal gripe inn mot arbeiderne om nødvendig. I det tyske statsapparatet er det vedtatt regler som sikrer at alle som ansettes der skal være »politisk pålitelige». Strenge unntakslover skal sikre staten full kontroll i krisetider.

VEST-TYSKLAND VIL STYRKE SIN POSISJON

– for å kunne stå seg bedre mot den amerikanske imperialismen i kamp om ledelsen.

Den ønsker spesielt å sikre seg territorier, råvarer og markeder, fordi dette er deres svakeste punkt som imperialistisk makt. Dette gir den vest-tyske »østpolitikken».

Det gir også situasjonen for norsk medlemskap skal avgjøres.

EEC TRUER ARBEIDSPLASSENE

Vi ser at Vest-Tyskland er, som Mao sier, *en jerntiger*. Vest-Tyskland er en imperialistisk makt som mer enn noensinne er ute etter å annektere Norge, dvs. de vil annektere oss for å sikre seg

- de livsviktige råvarene vi har
- territoriet vårt
- markedet vårt

De ønsker økonomisk kontroll med Norge, og vil gjøre landet til en halvkoloni.

Men Vest-Tyskland er også *en papirtiger*. De vest-tyske imperialistene forsøker å annektere stadig nye områder fordi de står hardt presset av de andre imperialismaktene, fordi de *må* sikre seg flere kort.

1. De vil ha oss som marked for sine varer.
2. De vil sikre seg full kontroll over råvarer, i tilfelle krise/boikott/krig. Her er *oljen* viktigst. Vest-Tyskland har ikke noen olje. Vi har. Og de landa som leverer olje til Vest-Tyskland nå, truer med boikott for å heve prisene.

Allerede nå får Vest-Tyskland:

- over 50 % av norsk jernmalmeeksport
- 90 % av svovelkisen vår
- 90 % av koppermalmen vår
- 40 % av sinken

– ca. 1/3 av norsk aluminium. (Vår aluminium-produksjon er størst i Vest-Europa.)

Dessuten har vi de viktige militærråstoffene magnesium og titan.

3. De vil ha territorier for å ekspandere. *Lebensraum* er en realitet for *alle* imperialistiske makter – også for Vest-Tyskland.

Dette betyr at EEC trenger oss, at Vest-Tyskland trenger oss og er villig til å betale mye for Norge – de *vil* ha Norge med. De vil bruke alle midler for å få oss med.

NEI TIL SALG AV NORGE – FORSVAR NORSK SELVSTENDIGHET

Norsk EEC-medlemskap blir slett ikke snakk om noe «likeverdig fellesskap». Det betyr tvert om at Norge *underlegges* den vest-tyske imperialismen.

Kampen mot EEC blir derfor i hovedsak et forsvar av norsk selvstendighet, parolen »Nei til salg av Norge, forsvar norsk selvstendighet!» blir arbeiderklassens og hele det arbeidende folkets grunnleggende parole. På samme vis som hovedspørsmålet for det vietnamesiske folket er å kaste ut deres

Truselen fra EEC er med andre ord større enn noensinne.

Dessuten: Aspektet med å ha Norge som *koloni* er viktigere enn før. Og: Det norske folkets utsikter i EEC er dårligere enn før.

Slik situasjonen er ønsker Vest-Tyskland mer enn før å *dominere* økonomien i søkerlandene, overta markedene, skyve krisa over på oss. Det betyr at sjølstendighetstapet mer enn før er en trusel mot de norske arbeidsplassene.

Tysk imperialisme er velkjent for det norske folk.

undertrykkere, den amerikanske imperialismen, så blir hovedsaka for oss å hindre at den tyske imperialismen får åpne muligheter til å underlegge seg Norge ved EEC-medlemskapet.

Selve nøkkelleddet for å gripe råderetten over norske arbeidsplasser, for å sette inn tiltak mot bønder og fiskere, for å presse fram ny struktur-rasjonalisering og hardere lønnsoppgjør, er det norske medlemskapet i EEC. Det betyr ikke at alt blir bra dersom vi står utenfor. Men det betyr at vi har avvist en fiende av samme natur som den amerikanske imperialismen, en fiende som ville gjøre alle forsøk på å fremme folkets interesser vesentlig vanskeligere. Erfaringene fra en rekke folk som har frigjort seg fra imperialismen viser jo at den e n e s t e veien til å kjempe for det arbeidende folkets interesser er å starte med å kaste ut imperialismen. Den kampen har alle folk til nå måttet kjempe med våpen i hånd. Derfor er det helt grunnleggende for alle som stiller seg på folkets side at vi nå stiller nettopp det nasjonale spørsmålet, spørsmålet om den norske selvstendigheten fram som det viktigste i kampen mot EEC. Ellers vil vi stille folket overfor en imperialistisk undertrykking i tillegg til den undertrykkingen som er i dag.

Å underkjenne at dette er et grunnleggende skille er det samme som å underkjenne alle de nasjonale frigjøringskamper som har vært ført de siste årene. Det formelle EEC-medlemskapet åpner såvel for politisk som økonomisk undertrykking av Norge. Politisk bl. a. ved at de tar fra oss mulighetene til å bekjempe deres imperialistiske politikk. De tar mer og mer grep om det norske statsapparatet når Werner-planen og Europa-hæren utvikles. Økonomisk ved at det norske næringslivet blir kontrollert av den vest-tyske imperialismen. Demokratisk, ved at folkets rett til å kjempe fram sine krav blir kraftig beskåret, etc. På alle områder står selve overgangen til medlemskap som grunnleggende.

FIENDEN KJØRER HARDT I TAKTIKKEN

Vi marxist-leninister mener at EEC-motstanderne må huske formann Maos linje med å ta imperialismen alvorlig i *taktikken*. Dette må bety at vi må styrke vår politiske enhet og være på vakt mot EEC-tilhengernes forsøk på å splitte oss. Når Vest-Tyskland mer enn før vil ha oss med, så betyr det at forsøkene på å splitte oss blir større og sleipere.

Vi kan ut fra dette også vente oss en mye hardere *økonomisk* agitasjon for EEC – om hvor gunstig det er innenfor – og alt vi »taper» på å stå utenfor. Selv om dette *nå* har vært i bakgrunnen, kan det bli et svært kjøp på det i alle massemedia – på tvers av alle faguttalelser.

Vi kan også vente at *norsk* monopolkapital vil få gunstigere tilbud for å få den *enda mer* EEC-vennlig, eller som et regjeringsutvalg har sagt »at norske aksjeeiere kan få gunstig tilbud på kjøp».

For oss EEC-motstandere betyr dette at vi mer enn før må legge vekt på de *politiske* aspektene ved EEC. Vi må peke på faren fra vest-tysk imperialism, faren for å miste sjølråderetten – og hva en slik økonomisk og politisk underkastelse vil bety for det norske folket, satt opp mot hva det betyr for hver gruppe å ha et sjølstendig Norge.

Det blir viktigere enn noensinne å trekke fram Romatraktatens betydning på lang sikt, faren for å bli trukket inn i stormaktskonfliktene osv. Det betyr at vi må arbeide for en politisk enhet mellom EEC-motstanderne, enighet om at dette er faren – og at vi må hindre at noen lar seg lure av kortsiktig økonomisk lokkemat EEC-regjeringa legger ut.

Fienden – og det er her både EEC og de lokale lakeiene i Norge – vil sjølsagt skjerpe *taktikken* for å utmanøvrere EEC-motstanderne.

KAMPEN MOT EEC KAN VINNES!

Ut fra en slik analyse må vi klart avvise de farlige forsøkene på å hindre folkets kamp mot EEC. Når Hovden-klikken hevder at spørsmålet om nasjonal selvstendighet ikke betyr noe for arbeiderklassen og folket i Norge, eller Gustavsen sier at EEC ikke er så mye verre enn det vi har nå, så skulle jo kampen mot EEC nedlegges til fordel for »allmenn politisk kamp mot kapitalismen». Hvordan ville en slik kampmåte virke for folket i Vietnam? For oss ville den bety at Norge lett ble underlagt den vest-tyske imperialismen.

En del av EEC-motstanderne legger vekt på at vi må gå forsiktig fram til folkeavstemningen, for ellers skremmer vi folket og kommer inn i EEC. Konsekvensen av denne feilaktige politikken vil være at folket slett ikke er rustet til å møte imperialismen. Intet folk har til nå kunnet stemme imperialismen ut av landet sitt. Bare ved å vise folkets styrke, slagkraft og vilje til å stå uavhengig kan kampen vinnes.

Vi må ikke splitte motstandsbevegelsen opp i en debatt om alternativer. Bare utenfor EEC kan det bli snakk om alternativer. Utenfor kan det norske folket øke sin selvstendighet ved å øke norsk selvberging på alle områder, ved å stole på egne krefter.

For marxist-leninistene og alle revolusjonære står det klart at bare sosialismen kan løse folkets problemer. Men forutsetningen for revolusjonen er i første omgang å holde Norge utenfor EEC.

Uansett om Norge blir medlem i år eller ikke vil det være galt å legge ned motstandsorganisasjonene. Kommer vi inn, så trengs den anti-imperialistiske kampen mer enn noensinne, og slår vi medlemskapet tilbake nå, så vil ganske sikkert imperialistene og deres norske medløpere prøve seg påny.

I tida fram til folkeavstemningen kan vi vente oss alt, imperialistene skyr ingen midler. De kan gamble med arbeidsplasser for å true oss inn, de kan undertrykke EEC-motstanden slik de gjør på Apalløkka skole i Oslo, de vil

forsøke å kneble fagbevegelsen, etc., etc. Opp mot dette er det bare den aktive motstanden som nytter. Med organisering, propaganda, agitasjon. Men også med demonstrasjoner, politiske streiker og massemobiliseringer.

STREIK MOT EEC!

Arbeiderkomiteen reiste i anti-EEC-uka parolen: **FORBERED POLITISKE STREIKER OG DEMONSTRASJONER**. Dette er politiske maktmidler ut over stemmeseddelen. Når situasjonen er som nå, så må vi ta konsekvensen av det, og begynne å forberede slike aksjoner. De må være politiske, og rettet mot Romatraktaten og EEC-medlemskapet. For å forberede dette må vi gjøre linjene klare for folk, gjennom grundig å spre informasjon. Framfor alt må vi kaste alle krefter inn for å møte EEC-framstøtet når det kommer, og møte det med alle midler vi har til rådighet. Vi veit tida er knapp – det er snaue 5 måneder til folkeavstemningen. Det vil være forræderi mot folket å la være å føre en slik linje ut dersom vi er enige i den; forræderi

- fordi det vil lamme EEC-motstanden
- fordi det ikke vil mobilisere folket
- fordi det vil føre til EEC-medlemskap når vi ikke reiser motstanden aktivt.

MLGs forslag til et 5-punktsprogram for EEC-kampen er nettopp et handlingsprogram for å hindre et imperialistisk angrep. Vi marxist-leninister vil arbeide for at Arbeiderkomiteen tar konsekvensen av dette og forbereder slike mottiltak mot EEC. I Folkebevegelsen (FB) vil vi også arbeide for en slik linje.

Skal vi så tvinge alle EEC-motstandere til å være anti-imperialister? –Nei, vi skal ikke det. Men vi skal føre fram hvor alvorlig situasjonen er og arbeide aktivt for at hele FB – ja *alle* EEC-motstandere deltar *aktivt* for å møte framstøtet.

For å oppnå dette trengs det diskusjoner. Det trengs studiearbeid. Det trengs overalt åpne meningsbrytninger mellom EEC-motstanderne for å *kunne* nå fram til politisk enhet. Derfor er vi for slike diskusjoner.

Det trengs en sjølberget økonomi for EEC-motstanderne for å sikre at politikken kan realiseres.

Det trengs lokale komiteer av EEC-motstandere. Bli ikke FB aktivisert i dette – så kan vi *tape* kampen. Derfor ønsker vi å fremme en slik linje som EEC-motstandere, som Arbeiderkomite-medlemmer, som medlemmer i Folkebevegelsen.

Det er store oppgaver vi står overfor, og det er kort tid.

Vi marxist-leninister mener at oppgavene kan løses – og vi vil kjempe for å løse dem. Da er det nødvendig å følge Formann Maos parole:

VÆR BESLUTTSOM, SKY INGEN OFRE, OVERVINN ALLE VANSKER OG VINN FRAM TIL SEIER!

Redaksjonen i Røde Fane:

Støtt EEC-motstanderne i DNA!

Marxist-leninistene har tidligere erklært at de **støtter EEC-motstanderne i DNA og AUF**. Det gjør vi **uavhengig** av de vurderingene som i denne artikkelen er gjort om muligheten for en politisk og organisatorisk splittelse. Vi gjør det fordi motstanden mot EEC i DNA i dag er en viktig del av den proletære og folkelige motstandskampen.

Vi støtter deres kamp **uansett** om de seinere kommer til å bryte med eller forbli i partiet, uten hensyn til at enkelte kommer til å gå Moskva-revisjonismens ærend. Vi vil advare mot å la et slikt perspektiv bli glemt til fordel for parti-taktiske spekulasjoner. Spesielt oppfordrer vi SFs medlemmer til å være på vakt mot organisasjonssjåvinisme mot DNAs venstrefløy.

Marxist-leninistene ønsker **ikke** å underslå sin uenighet i viktige prinsipp-spørsmål med de dominerende deler av DNAs venstre og AUF. Vi vil ikke unnlate å kritisere AUFs ledelse og andre der vi er uenige. Men i dag er **hovedsaka**: å samle kreftene i motstandsbevegelsen. En slik samordning i folkets interesse vil marxist-leninistene støtte.

SPREKKER DNA?

»Når arbeidernes pressekontor beskylder AUF for å nærme seg »organisert fraksjonsvirksomhet» er det vel få som for alvor tror at partiledelsen vil gi seg inn på noe som på grunn av den sterke generasjonsmotiveringen i EF-saken kunne bety eksklusjon av brorparten av partiets medlemmer under 30 år Partisekretær Ronald Byes krav om at motstanderne på Stortinget må bøye seg for landsmøteflertallet, er som å høre et ekko av forgjengeren i stillingen, Haakon Lie. Har en først åpnet for »demokrati i hverdagen» lar ikke klokka seg uten videre skru tilbake til tidligere tiders partidisciplin.» (Ottar Helle-

vik i nr.7 av en serie artikler om DNA, Dagbladet 28/3 1972)

Et halvt år før den varslede folkeavstemning er DNA-regjeringa i en meget vanskelig situasjon. Hvor langt vil ledelsen gå for å tvinge gjennom en samling i partiet? Ikke for langt, tror Hellevik. Han understreker også hvilke alvorlige følger en slik gjennomtvunget enhet kan få for DNA. Hellevik tror regjeringa vil nøye seg med å stille **kabinettspørsmål** for å skremme DNAs velgere til lojalitet.

Hans argumenter har mye for seg. Men det finnes også gode grunner som kan **tvinge DNA-ledelsen til »eksklusjon av brorparten under 30»** (les: brudd med AUF), og til å kreve

at stortingsmenn må bøye seg sjøl om Bratteli er klar over konsekvensene. Sjansen for det er såpass stor at vi ville finne det merkelig om det ikke for tida legges planer med sikte på et slikt brudd på begge sider i DNA. Og den muligheten er også verd en artikkel.

Hvorfor kan ikke Bratteli snu?

Spesielt etter at han blei statsminister har Bratteli lenket hele sin politiske eksistens sammen med kampen for EEC.

Sjòlsagt kommer dette av at Bratteli er en svært lojal og konsekvent talsmann for en *klases* interesser. Han står forbeholdsløst på monopolenes og de vesteuropeiske imperialist-gruppenes standpunkt, og blei statsminister i egenskap av det. Den borgerlige politikeren *Borten* gjennomførte monopolenes EEC-politikk stadig mer motvillig. *Willoch* er høyremann og dermed umulig som statsminister. Samlingsregjeringa måtte ut og Bratteli inn. Som DNA-formann var han *den eneste* som kunne være en samlende leder for EEC-korstoget.

Alle Pro-EEC-gruppene i Stortinget er nå *nødt* til å kjøre en hard linje og samle seg om å støtte EEC-regjeringa. *Engan-saka*, der Seip og andre koryfeer støttet Brattelis kabinettsspørsmål på åssen man oversetter fra fransk til norsk, er et godt eksempel på dette. I Stortinget er det vanskelig å finne et stabilt grunnlag for noe annet enn en pro-EEC DNA-regjering. *Høyregjering* er av taktiske grunner umulig for DNA. *Sentrumsregjering*? En umulighet med et parti

som Venstre, som er så splittet at det knapt kan regjere seg sjøl.

Faller Bratteli, vil sjøl lovendring og nyvalg neppe kunne skape noe mer stabilt parlamentarisk alternativ. En tapt EEC-kamp vil bety et skritt nærmere »italienske tilstander». Det skremmer EEC-tilhengerne til å dra lojalt sammen foran Brattelis vogn.

DNA kan også få avgjørende betydning for utfallet av Stortingsvalget. Etersom tilhengers taktiske opplegg gang på gang har feilet, er det tydelig at *uten et flertall av DNAs velgere* kan de ikke vinne. For EEC-tilhengerne er DNA uten sammenlikning det viktigste partiet nå.

Alt dette har tvunget Brattelis DNA-ledelse inn i en taktisk sett *låst* situasjon. Tapt EEC-kamp betyr at regjeringas grunnlag i beste fall blir usikkert. Også i partiet vil ledelsens posisjon være dypt rystet. **Bratteli må altså sette svært mye inn på å vinne EEC-kampen, spesielt folkeavstemninga. Men for å vinne den må DNA-ledelsen først vinne p a r t i e t. Tilhengerne må få inntrykk av at: 'du kan ikke stemme f o r DNA og m o t EEC.'** Altså er flertall i DNA ikke nok, EEC-opposisjonen bør helst **k n e b l e s, drives under jorda. Dette gjelder bl. a. AUF, mot EEC fra topp til bønn, der DNA-toppenes forsøk på å bygge opp en lojal fraksjon gang på gang har strandet.**

Et tilsynelatende klippefast pro-EEC-DNA trengs også for å *legge sterkest mulig press på anti-EEC-tingmenn*. Bratteli tør neppe satse på Stortingsvedtak hvis EEC-tilhengerne taper folkeavstemninga. Dersom de vinner knapt vil alt settes inn på å

tvinge motstanderne i DNAs stortingsgruppe tilbake i folden. Siden mange tingmenn helst vil stemme mot uansett resultat, kan seier bli umulig dersom ikke storslegga tas i bruk.

Et disiplinert DNA er også forutsetning for makta over fagbevegelsen.

Med kontrollen over fagforeningene betyr DNA alt, – uten dem, intet. Med EEC-saka har murringa i de siste årene slått over i åpen opposisjon med brei støtte, som tilmed omfatter store og sentrale forbund. Mister DNA grepet nå, kan opposisjonen utvikle seg på andre spørsmål også. Dette kan bli den alvorligste truselen mot DNA/LO-toppen på svært lenge. Og uten et disiplinert parti som sitt redskap står partiledelsen svært svekket til å møte denne utfordringa.

Følgelig driver ledelsen innpisking av tilhengere. I følge et skreddersydd opplegg skal distriktsmøtene og landsmøtet vedta støtteresolusjoner, og LO-kongressen skal vise »de fagorganisertes støtte». Detaljer som at flertallet av LO-organiserte (og trolig også flertallet av DNA-velgere) er mot, skal ikke få forvirre velgerne. Men i virkeligheten kan dette låse situasjonen enda mer for Bratteli. Ved å mobilisere de lojale gjør han det enda vanskeligere å tillate opposisjonen fortsatt virksomhet. Det kan tilmed vise seg at han har manet fram et spøkelse som blir vanskelig å mestre – at fanatiske tilhengere simpelt hen vil *kreve* »opprørernes» hode på fat.

I DNA-ledelsen finnes det sikkert folk som tenker som Hellevik: vi tør

ikke ta splitt. Spørsmålet er: hvor lenge har ledelsen *råd* til å tenke slik? Bratteli *kan* ikke snu. Noe kompromiss med mot-fløyen er umulig. Spørsmålet er *hvor lenge* han har *mulighet* for å godta at den opererer fritt i partiet.

Venstre kan heller ikke snu.

Etter 1945 har »venstreopposisjonen» i DNA som regel bøyd kne ved avgjørende sammenstøt. Et flertall av NATO-motstandere i Stortingsgruppa i 1949 ga etter for trusler og knep. Gustavsen og Orienteringsgruppa hadde neppe forlatt DNA om ikke ledelsen hadde *sparka* dem ut.

Derfor har »venstreopposisjonen» ofte virket som et radikalt alibi overfor velgere og medlemmer som var mot NATO og for »sosialismen». **Det nye ved EEC-opposisjonen er at store deler av den setter lojaliteten til folket (i hvert fall i EEC-saka) over lojaliteten til partiledelsen. De nekter å bøye seg for diktat. De samarbeider med motstandere utenfor DNA – slikt blei før sett som dødssynd både av ledelse og »venstre».**

Opposisjonens viktigste støtteposisjoner er AUF, en del faglige tillitsmenn, enkelte ordførere og andre partitillitsmenn, samt motstanderne i Stortingsgruppa.

AUF er mot fordi det er *medlemmenes* helhjertede ønske. AUF avspeiler radikalisinga av ungdom under utdanning og i arbeid. Vi trur ikke AUF-ledelsen vil snu. Men gjorde den det, ville den trolig enten bli kastet, eller bli en »generalstab uten hær».

I enkelte *LO-forbund* og i mange avdelinger og klubber kan ledelsen heller ikke overleve om den offentlig støtter EEC.

Ledende motstandere i DNA som går for å være »radikale» er kanskje blitt godtatt av partiledelsen bl. a. for at de skal trekke stemmer fra SF og NKP. Men samtidig har de ofte en basis i partiet som har presset på for å få dem fram. Uten denne basisen blir de lette å skyve vekk. Derfor har de ikke på noen måte ubegrenset taktisk spillerom, uansett personlige motiver.

Alt dette uttrykker at vanlige DNA- og AUF-medlemmer i denne saka også er seg bevisst at de representerer *klasseinteresser*, men de motsatte av DNA-ledelsen/regjeringa.

Lederne av opposisjonen vet at svært mange av EEC-motstanderne i partiet setter lojaliteten til saka høyere enn lojaliteten til partitoppen. Den kraftige motstanden kan derfor ikke undertrykkes gjennom taktiske manøvrer. Opposisjonen *vil* ikke snu, og den *kan* framfor alt ikke bøye seg for press som innebærer at den må oppgi kampen mot EEC. Dersom DNA-ledelsens provokasjoner blir for kraftige, kan opposisjonsledernes eneste mulighet bli å følge medlemmene *ut* av partiet.

Er partiet immunt mot brudd?

Bratteli & co. kan ikke snu. Heller ikke opposisjonen. Dette gjør slett ikke brudd *sikkert*. På den andre sida gjør kollisjonskursen splittelsen *fullt mulig*.

Men viser ikke historien at DNA er svært motstandsdyktig overfor spreker?

I 1923 sprakk NKP ut av DNA med en ganske bra utgangsposisjon. Men DNA-ledelsen vant kampen mot NKP, som var et politisk og ideologisk svakt parti med store indre motsigelser.

I 30-åra skjerpet klassekampen seg. Samtidig blei DNA fortsatt oppfattet som et radikalt alternativ og skarpt angrepet av de andre borgerlige partiene. AUF hadde mange tusen medlemmer som trudde på revolusjon, og sto fram som alternativ for revolusjonær ungdom. DNA tok regjeringsmakta da verdenskrisa hadde vendt seg og tok æren for den økonomiske oppgangen. Det svake NKP hadde vansker med å ta opp kampen. Altså kunne DNA holde rekkene samlet.

Under krigen gikk NKP fram på DNAs bekostning, men i 1945 gjenvant DNA flere tilhengere enn de som var tapt fra de andre partiene og fra ungdommen.

I 40- og 50-åra var klassekampen midlertidig svekket, mens reaksjonen var på offensiven mot alt som kunne oppfattes som venstreorientert. Situasjonen var ideell for DNA-ledelsen. NKP gikk i oppløsning på grunn av råtten, revisjonistisk ledelse og forfølgelser.

Vi mener altså at det ikke ligger noe »magisk» bak DNAs enhet i denne perioden. Takket være dyktig taktisk ledelse, en gunstig ytre situasjon og svak motstand har DNA-ledelsen klart å holde partiet samla. Men dette gir ingen fribillett til 70-åra.

Klassekampen i Norge og i DNA

Hovedmotsigelsen i Norge går mellom monopolkapitalen og imperialismen på den ene sida og på den andre sida det arbeidende folket: lønnsarbeidere, arbeidende bønder, fiskere, utdanningsøkende og sjølsten-dige intellektuelle, småhandelnde osv.

Den samme hovedmotsigelsen finnes i DNA.

DNA/LO-ledelsen fører monopolenes og imperialistenes politikk. Deler av ledelsen utgjør sjøl en byråkratisk monopolist-gruppe. Haakon Lie, berøktet mangeårig DNA-sekretær, var utdannet av USAs spionorganisasjon CIA.

Flertallet av medlemmer og velgere hører til det arbeidende folket. Objektivt sett har de ingen interesser av toppenes politikk og høster bare ulemper av den.

DNAs hovedstyrke som borgerlig parti er at ledelsen får mye arbeidsfolk til å gå mot sine egne interesser. Men denne motsigelsen er også DNAs akilleshæl. Den kan skjules, men den

forsvinner likevel ikke. Når klassekampen skjerpes, kan kamplinjene komme til å gå tvers gjennom partiet – som i EEC-kampen nå.

I en kamptid som 70-åra er det derfor å vente at store borgerlige arbeiderpartier av denne typen utvikler sprekker. I noen land, der de store revisjonistiske »kommunist«-partiene spiller samme rolle som DNA her, ser vi alt at det skjer. I Spania og Hellas er kampen hard, og revisjonistene er splitta i opptil 4 grupper av betydning. En betydelig gruppe med parlamentsmedlemmer i spissen er brutt ut i Italia (Manifesto-gruppa). Splitelsen i *Finland* er et annet eksempel.

DNA kan ikke lengre som før stå fram som radikalt alibi overfor noe som helst. Den revolusjonære og progressive bevegelsen utafor partiet blir stadig sterkere, og bør ikke forveksles med et NKP i tilbakegang. Slik som klassekampen skjerpes i 70-åra, blir sprekker derfor ikke bare mulige, men sannsynlige.

G.B.
T.M.

1911

Tom side

Tom side

PRIS KR. 5,-

OM RØDE FANE

På landsmøtet i Marxist-leninistisk Front i april ble organisasjonen enstemmig vedtatt oppløst. Medlemmene ble oppfordret til å søke om medlemskap i MLG (ML-gruppene), som dermed formelt og reelt er den marxist-leninistiske bevegelsens enhetlige, partibyggende organisasjon.

Men Røde Fane, som var Marxist-leninistisk Fronts eksterne organ, vil leve videre. Fra og med dette nummer utgis det av MLG. Bladets karakter vil bli endret. Røde Fane er fra nå av ML-bevegelsens teoretiske tidskrift.

Det vil ha som oppgave å spre kjennskapet til marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Det vil etter beste evne forsøke å anvende den vitenskapelige sosialismens prinsipper på norske samfunnsforhold, på klassekampen i det norske samfunnet. Det vil bringe artikler om den norske arbeiderbevegelsens historie og kamp.

Den marxist-leninistiske bevegelsen i Norge har gjennom de siste år fått en rik og mangfoldig praksis på ulike frontavsnitt i klassekampen. Men disse politiske erfaringene har i alt for liten grad blitt systematisert og analysert, blitt hevet opp på det teoretiske nivå som er ønskelig og nødvendig.

Røde Fanes motto kan på mange måter sammenfattes av disse ordene av Stalin: »Teorien blir hensiktsløs om den ikke knyttes sammen med den revolusjonære praksis.» »Praksisen blir blind hvis dens vei ikke opplyses av den revolusjonære teori.»

Tidskriftet skal ikke bli et tilholdssted for marxist-leninistiske eller andre »eksperter». Vi vil bringe analyser og kommentarer som vi håper og tror enhver klassebevisst arbeider, enhver revolusjonær intellektuell kan forstå og selv være med på å utforme. Vi ønsker å få motsigelsene i viktige politiske spørsmål opp i dagen, vi ønsker meningsbryting og debatt.

Røde Fane skal bli et sterkt politisk redskap mot imperialismen og reaksjonen – men også mot all opportunisme og revisjonisme i arbeiderbevegelsen. I det kommende året vil kampen mot EEC og kampen for et nytt kommunistisk parti bli hovedoppgavene i det redaksjonelle arbeidet.